

POSTANOWIENIE Z DNIA 27 STYCZNIA 2009 R.
SNO 86/08

Przewodniczący: sędzia SN Jacek Sobczak (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Mirosława Wysocka, Teresa Flemming-Kulesza.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w sprawie byłego sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 stycznia 2009 r., wniosku byłego sędziego Sądu Rejonowego o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 2 kwietnia 2007 r., SNO 16/07, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 grudnia 2006 r., ASD (...), mocą którego była sędzia Sądu Rejonowego została uznana za winną przewinienia stanowiącego uchybienie godności urzędu i wymierzono jej karę nagany

postanowił: oddalić wniosek byłego sędziego Sądu Rejonowego o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 2 kwietnia 2007 r., SNO 16/07, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 grudnia 2006 r., ASD (...).

Uzasadnienie

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 grudnia 2006 r. sędzia Sądu Rejonowego została uznana za winną popełnienia przewinienia stanowiącego uchybienie godności urzędu w rozumieniu art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm., dalej jako „u.s.p.”) na co złożyło się szereg czynów opisanych szczegółowo w treści wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego. Od orzeczenia Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego odwołania złożyli: obwiniona, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, Minister Sprawiedliwości i Krajowa Rada Sądownictwa. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozpoznający sprawę w wyniku tych odwołań, wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2007 r. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, podkreślając, że obwiniona reprezentuje postawę z punktu widzenia służby nie do zaakceptowania, a jej liczne zachowania naruszają zasady etyki sędziowskiej. Podkreślił, że zachowanie obwinionej wyrażało daleko idące lekceważenie nie tylko obowiązków wynikających z roty ślubowania, ale także z obowiązujących powszechnie w społeczeństwie norm zachowania. Wywiódł przy tym, iż w odniesieniu do sędziego Sądu Rejonowego nie

jeden, lecz szereg czynów złożyło się na ocenę, że wielokrotnie w sposób rażąco uchybiała ona godności urzędu.

We wniosku z dnia 26 września 2008 r. sędzia wniosła o wznowienie postępowania dyscyplinarnego, podnosząc, iż zeznania jednego ze świadków, sędziego Sądu Okręgowego, składane w związku z tym postępowaniem, są niewątpliwie fałszywe.

Obrońca z urzędu ustanowiony dla obwinionej zarządzeniem z dnia 14 listopada 2008 r., we wniosku o wznowienie postępowania z dnia 4 grudnia 2008 r., podniósł, iż podstawą wznowienia postępowania jest fakt, iż Marian T. – osoba z którą sędzia była związana – został uniewinniony od zarzutu zamieszkiwania bez dopełnienia obowiązku meldunkowego, a także od zarzutu bezpodstawnego wezwania na interwencję patrolu policyjnego, a ponadto umorzono wobec niego dochodzenie w sprawach o przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych przewiduje wznowienie postępowania jako jedyny nadzwyczajny środek prawny, umożliwiający wzruszenie prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne.

Na wstępie wypada zauważyć, iż zgodnie z treścią art. 125 u.s.p. z wnioskiem o wznowienie postępowania dyscyplinarnego mogą wystąpić jedynie Krajowa Rada Sądownictwa, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego i Minister Sprawiedliwości. Na tle sformułowania zawartego w art. 125 u.s.p. rodzi się pytanie czy przepis ten zawiera pełen, wyczerpujący katalog podmiotów uprawnionych do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania dyscyplinarnego. W doktrynie wskazano, iż jakkolwiek wykładnia językowa zdaje się przemawiać za tym, że jedynie podmioty wskazane w art. 125 u.s.p. mogą wystąpić o wznowienie postępowania dyscyplinarnego, to jednak z treści art. 126 § 3 u.s.p. wynika, że wniosek o wznowienie postępowania mogą złożyć członkowie rodziny skazanego, a także rzecznik dyscyplinarny (zob. T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, Komentarz do Prawa o ustroju sądów powszechnych i Ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Warszawa 2002, s. 378 – 379). Zdaniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego wykładnia wspomnianych przepisów musi prowadzić do wniosku, iż uprawnionymi do wystąpienia o wznowienie postępowania dyscyplinarnego są nie tylko podmioty wskazane w art. 125 u.s.p. i art. 126 § 3 u.s.p., lecz także obwiniony, co wynika z treści art. 542 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Podstawą wznowienia postępowania mogą być nowe fakty lub dowody, nieznane przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, względnie, że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności

zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Nowymi okolicznościami są przede wszystkim nowe fakty, lecz także okoliczności i dowody, które istniały przed wydaniem orzeczenia, a nie były znane sądowi i ujawniły się po wydaniu orzeczenia. Okoliczności podniesione zarówno we wniosku samej obwinionej, jak i ustanowionego dla niej obrońcy, nie należą do tego typu nowych faktów lub dowodów. Przekonanie sędziego Sądu Rejonowego, że sędzia Sądu Okręgowego X. Y. składała fałszywe zeznania nie jest poparte żadnymi dowodami. Także przesłanki wskazane we wniosku obrońcy nie mają charakteru tych o których mowa w treści art. 540 k.p.k., który znajduje zastosowanie w związku z art. 128 u.s.p. Fakt uniewinnienia bądź umorzenia postępowania w odniesieniu do Mariana T. nie ma znaczenia dla oceny całokształtu postępowania sędziego Sądu Rejonowego.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia wywodów zawartych we wniosku o wznowienie postępowania, orzeczono o jego oddaleniu.